

[Foul Møller.]

er sikker på sit eget forslag — vil jeg sige, at denne ordning ikke er blevet rimeligere, siden den blev vedtaget for 3 år siden. Det ærede medlem hr. Jens Chr. Christensen gjorde nogle bemærkninger og nævnte nogle eksempler, der klart understreger, at ordningen kun er blevet urimeligere i løbet af sin levetid, og det er ikke mærkeligt, at det er gået sådan. Det blev for 3 år siden gang på gang fremhævet fra vor side, at man brød ind i den gamle erhvervsskatteordning netop på det tidspunkt, hvor erhvervsskatteyderne skulle høre op med at betale erhvervsskat, og hvor Københavns kommunes skattemæssige forhold ville blive stærkt forbedret, bl. a. på grund af den ejendomsbeskatning, der blev gennemført i 1958; netop på det tidspunkt, da man vidste, at Københavns kommune ville få et mindre erhvervskommunalt tilsvær, brød man ind i ordningen og fikserede beløbet fra 1957-58 både med hensyn til den hovedstadskommunale udligning og den almindelige gamle erhvervskommunale beskatning mellem omegnskommunerne og centralkommunerne.

I mellemtiden er den udvikling, der gjorde, at Københavns kommunes skatteforhold stillede sig bedre end omegnskommunernes, blevet stærkt forceret, ikke mindst på grund af de gode tider, som har medført, at de sociale forpligtelser, der tidligere hvilede tungt på de kommunale budgetter og særdeles tungt på Københavns kommunes budget, er blevet relativt formindsket som følge af denne velstandsstigning. Der er ingen tvivl om, at kommuner, hvis kommunale problemer i forhold til indbyggerantallet er meget betydeligere end Københavns kommunes, fordi de skal formidle byudviklingen, fordi de har byudviklingsudgifter og byggemodningsudgifter til store arealer, fordi de har særlige forpligtelser, da det er dér, befolkningen skal bo og bygge, er ladet i stikken ved den lov, der blev gennemført for 3 år siden af flertallet i det høje ting, og bliver ladet i stik-

ken ved den forlængelse, der nu foreslås. Det er urimeligt at tage fra de fattige og give til de rige, og ingen skulle bedre end den høje regering med den sammensætning, den har, kunne erkende urimeligheden heri.

Det er urimeligt, at kommuner, hvis gennemsnitsindkomster er lavere end centralkommunernes, hvis skatteprocenter er højere end centralkommunernes, alligevel skal betale betydelige afløsningstilsvær til centralkommunen. Det ærede medlem hr. Jens Chr. Christensen nævnte eksempler fra Gladsaxe og Herlev, og noget tilsværende kendes også andre steder fra, f. eks. fra Hvidovre, og disse eksempler viser efter listen i bilaget til lovforslaget, at i hvert fald Københavns kommunes skattemæssige forhold er betydelig lempeligere end de fattige kommuners, der må betale udligningstilsvær.

Det konservative folkeparti har ikke den anskuelse, at vi slet ikke vil være med til nogen udligningsordning, men vi mener, at en udligningsordning må baseres på et sagligt kriterium; og det, der blev vedtaget i 1957-58 under helt andre forhold, er ikke noget sagligt kriterium. Det er et usagligt kriterium, at vi i 5 år skal betale på basis af 1957-58s tilsvær. Jeg forstår ikke, at den højtærede indenrigsminister, der ellers er så frisk over for mange nye synspunkter, ikke kan se, at det er urimeligt at slæbe rundt med dette gamle ligningsgrundlag. Hvis der skal foretages en udligning, bør den foretages med hensyntagen til udbygningsudgifter, med hensyntagen til byggemodningsudgifter, med hensyntagen til skolebygningsudgifter i omegnskommunerne, med hensyntagen til de ekstra huslejeudgifter, som omegnskommunernes borgere må betale, fordi de ikke kan få bolig i centralkommunerne, hvor boliger er billigere. Det er jo ikke frivilligt, mennesker, især unge, flytter ud i disse omegnskommuner; de tvinges ud, fordi de ikke kan få bolig andre steder, de tvinges ud til højere husleje, højere transportudgifter, de tvinges ud til højere amtsskatter, højere ejendoms-